

tio min text

lyssnar på hård musik. Minns gårdagen, natten...

"Jag orkar inte längre"

"mm hm"

"De är så tungt att gå med datorn, TVÅ stycken dessutom"

"Jag vet"

"Jag lever om min mammas liv och jag hatar det"

"Varför gör du inget åt det?"

"Jag kan inte, jag blockar mig själv jag vet, men kan inte hjälpa det"

"jag gör inte dig lycklig. Allt jag ville göra är att hjälpa dig men det går inte att hjälpa dig, du vill inte bli hjälpt. Och nu lägger jag massa energi och kraft på något som aldrig kommer resultera i något"

"Jag vill bara dö"

"Jag funderar på att flyta ut"

"nej de är jag som borde flyta ut. Jag kan dra tillbaka till Ryssland"

"och göra vad då?"

"Vet inte? Något. Eller bara dö... fan Alex jag orkar verkligen inte"

"Jag vet inte vad jag ska säga länge? Vi har haft denna diskussionen så många gånger men det resulterar aldrig i något. Mer än att jag slutar bry mig. Jag kan inte lyssna på dig längre och på riktigt känna något inför det. För mig kvittar det vad du gör"

"Jag vet"

"Du vet jag ville inte ens komma hem ikväll"

"Jag vet"

"Jag vill inte umgås med dig, jag letar efter andra saker att göra. Mitt liv är inte perfekt och jag orkar inte med din jävla negativitet. Så jag har god lust att bara dra"

"Vart då?"

"Khaled, vet inte...någon annanstans? Jag vill inte med dig längre"

"Jag vet. Jag vill att du får ett bra liv"

"Jag önskar det för dig också, men jag ser inte längre oss som ett par. Du är numera bara någon jag hjälper tills du landar på fötter igen. Du är min fru på papper men inte i hjärtat. Du är inte längre det du en va"

Hon börjar gråta

"Jag förstår"

"Vill inte att du gråter men jag kan inte längre"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten